

AŞK PEYGAMBERİ

عشویغمبری

SEMİHA CEMAL

(Milli Roman)

Kitabhane-i Sudî
[İkdam Matbaası],
1927 İstanbul

07.01.2015

**Osmanlıcadan Latinize eden:
İhramcızâde İsmail Hakkı**

<http://ismailhakkialtuntas.com/>

SEMİHA CEMAL

Kardeşim Semiha Cemal'i tanıyanların hemen hepsi benden tercüme-i hâlini (biyografi) istiyorlar. Onun beşeriyetin verâsında geçen temiz ve şerefli hayatının tarihçesi, harflerin ve kelimelerin zarfına sığmaz ki... o kadar ulvî, o kadar büyüktür.

Nasılsa tecessüd etmiş (vücut giymiş) bir ruh latifesi olan bu ulvî çocuğun dünyada, insanlar arasında geçmiş bir hayatı olduğuna halâ inanamıyorum.

Semiha Cemal otuz bir yaşında vefat etti. İlk tahsilini Çelebi Mektebinde yapmış, sonra Çamlıca Lisesinden ve 1926'da Darulfünün Felsefe Şubesinden mezun olmuştur.

Kısa bir zaman İzmir Kız Lisesi Felsefe ve Ruhiyat (Psikoloji) Öğretmenliğinde bulunmuş, 1929'dan 1935'e kadar da İstanbul Kız Muallim Mektebinin Ruhiyat Öğretmenliğinde başarıyla çalışmıştır.

Öğrenci iken bütün hocaları onu azim ve zekâsına, muhakemesinin kuvvetine hayran olduklarını iftiharla söylerlerdi.

Kendisini tanıyanların hepsi ve Üniversite Profesörlerinden Sayın Şekib, Yusuf Ziya, o zamanlar Darulfünün Eminliğinde bulunmuş olan Prof. Dr. Nurettin Ali onun müstesna kabiliyetini hararetle takdir edenlerdendir. Hatta o tarihlerde Prof. Yusuf Ziya, kendi nezareti altında çıkan bir risaleye (dergi) Semiha Cemal'in gönderdiği bir yazı için bana şu satırları göndermişti:

6 Aşk Peygamberi

“Kızkardeşinizin bu seferki yazısı pek hayret verici! Davud'un Mezamir'ini okudunuz mu, bilmem?.. Bir kere lütfen okuyunuz. İkisinin de aynı menbadan ilham aldığı vazıları (açıkça) göreceksiniz. Yazıyı okurken öyle dedim: Eğer bu kız çıkıp ta **“Ben Allah'tan ilham alıyorum, işte delilim bu sözlerdir.”** diyecek olsa, muhakkak ilk mümin ben olacağım. Yazısı benim içimde bu derece azîm bir tesir bıraktı.”

Bundan başka Prof. Bay Şekib'in hakkında çok takdir eden yazıları vardır.

Semiha Cemal... asırların sinesinde nâz ile beliren âteşin (ateşli, canlı) istîdad (kabiliyet)..

Semiha Cemal.. mütekâmil (tekâmül etmiş, olgunlaşmış) ve mutlak fazilet örneği..

Semiha Cemal.. şahsında insanî hisleri olgun bir belâgat ve bütün vüzhile temsil eden yüksek kabiliyet..

Semiha Cemal.. Rabbânî bir tuhfe (armağan), bir mücerred ruh; gayıbdan beşerilere armağan; tecessüd etmiş ahlak numunesi..

Beşerî ölçüler, insan havsalası, bu genç vücudun kısacık hayatına sığdırdığı taşkın kudreti tartmakta ve anlayabilmekte şaşkındır. Onun irfan dolu hayatı, hayret şâyan bir mucizeye benzer. Kudretin bezenerek vücuda getirdiği, beşeriyeti şaşırtan icazkâr (az sözle mânâyı anlatan) bir eser!

Sanki Allah onu yaratmakla, kendine has olan özellikleri bu vücuddan aleme ilan etmek, göstermek istemiş de, bu şahane âbideyi vücuda getirmiş...

Semiha Cemal.. Hiç bir beşerî hırsıla yorulmamış, meşgul olmamış, vakit kaybetmemiş musaffa (sâfileşmiş) ve tam insan!

Onun varlığındaki enerji, asla süflî zaafılara, unsurî ihtiraslara taksim olmamış, bütün kuvvet ve şiddeti ile bir tek yoldan, bir tek hedefe akıp vâsıl olmuştur. O, ilâhî kudretten başka hiç bir şeyin zebunu olmamıştır. Onun temiz ve lekesiz varlığı, sefil bağımlılıklardan hiç birini tanımaz.

Semiha Cemal herhangi bir varlıkta, o varlığın şahsî kıymetini değil, bu vücuda vücud verenin sun'unu (kudretini, tesirini) görür.

Semiha Cemal.. “İyi ve fena diye iki mefhum bilmez. Onun için her şeyde iyilik vardır. “Fena denen kimse, femalığı iyilik zannı ile yapan merhamete şayan bir şaşından ibarettir.” der idi. O, her suçlunun nokta-i nazarına (bakış açısına) nüzul ederek (inerek) onu mazur görmesini bilir; dünya sahnesini perdenin içinden seyreder. O oyuncuların mahiyetini de bilir.

Semiha Cemal.. meslekî hayatında ruhî terbiyeyi tam bir muvaffakiyetle (başarıyla) öğretmiştir.

İnsan kardeşini bu kadar metheder mi diyeceksiniz, fakat onu tanıyanlar bu sözleri az bile görür. Ebedî eserlerinin

8 Aşk Peygamberi

lirik kudretli tezahürünü mahviyetle tadil etmeye uğraşmıştır.

Bir ressam, bir heykeltıraş, bir şair ve her hangi bir sanatkâr için, bir dış tesirin, tabiat güzelliklerinin, bu sanat kabiliyetine inzimamı (katılma, ilave olma), sanatkarın zevkinin inbisatına (genişlemesine)yardım etmesi lazımdır. Halbuki Semiha Cemal için ilham kaynağı, her nefes yeni ve gizli bir köşesini keşfettiği ruhudur.

Öğretmen olduğu Kız Öğretmen Okulunda ve gerek Yovakimion Rum Kız Lisesi ve İtalyan Kız Lisesinde kendisini sevmeyen ve üfuluna (kaybolma, batma) ağlamayan kimse kalmamaştır.

Kendisinin Rahman'ın Rahmetine tevdî olunduğu gün Kız Öğretmen Okulu öğretmen ve öğrencileri tarafından söylenen sözler arasında Bayan Sabiha Orhan'ın da gözyaşlarıyla değerli hocası hakkında söylediği sözleri teberrüken (bereket sayarak) yazıyorum:

“Aziz öğretmenimiz, yakında seni kürsümüzde göreceğiz diye sevinirken ne idi bu, ne idi dün işittiğimiz haber. İşittik mi? Hayır, hayır biz onu duymadık, duyamazdık, duysak ta böyle bir şeye inanmazdık. Nasıl olur da gürbüz, ruhen hassas, maddeten çelik gibi sağlam bir vücut, bu kadar az zamanda yok olur?...

Bunu dimağlarımız nasıl kavrar?... Fakat diğer öğretmenlerimizin saklayamadıkları kederleri, tutamadıkları gözyaşları, kafalarımıza müthiş bir darbe

indirdi... İnanın, inanın bu acı bir hakikattir. Biz yine inanmıyoruz, bunu da bize sen aşlamıştın. “Çocuklar: Ruh ebedî, madde fânîdir.” derdin.

İşte sayın öğretmenimiz, senin sözlerini sana tekrar ediyoruz. Cismin aramızdan ayrıldı, ölüm nihayet seni de pençesi arasına aldı. Etimizden, tırnağımızdan ayırır gibi seni de bizden ayırdı öyle mi? Hayır, sen ölmedin, bilakis kalplerimize bir kıvılcım attın. Bu kıvılcım büyüyecek, büyüyecek, alevi kalplerimizi tutuşturacak, işte bu yangını hiç bir şey, hiç bir maddi kuvvet söndüremeyecek.

Ancak bize tesellî verecek olan, kalplerimizin en derin köşelerine kazdığımız ruhun, benliğin, ahenkli adın, daima gülen ve kızaran çehren, bize; “Aldanıyorsunuz çocuklar, ben ölmedim”, diyen dudakların olacak. Sen kalplerimizde, dimağlarımızda bütün varlığımızda biz yaşadıkça yaşayacaksın. Eserlerin ise hiç ölmeyecektir.

Senden feyz alan çocukların bunu yapmak kudretini almışlardır. Yalnız, yalnız sen, yatağında rahat, müsterih uyu.

Arkanda bıraktığın talebelerinin hıçkırıklarını hisset, senin için akıttıkları gözyaşlarını tutmalarını söyleme. Bırak, bırak, kana kana ağlasınlar mukaddes ölü...”

Prof. Dr. Ziya Cemal B. AKSOY

AŞK PEYGAMBERİ

Semiha Cemal

I

BİR AŞK SAHNESİ

“–Ey aşk, seni kendime besmele ittihaz ettim!

Sevdiğim, bütün cihanın miftahı ve vücudu olan “Bismillâhi’l AŞk” düsturu işte sensin! Güneş batıyor, şimdi gece olur, yine o karanlık gece, seninle aramızda, hep benim benim gönlümün yanmasıyla, yine o karanlık gece, seninle aramızda, hep benim gönlümün yanmasıyla neticelenen aşk oyunlarına başlar. Beni senden ayırır, seni karanlık içinde göremez olurum. Kalbimdeki hayalin ne kadar münevver olsa, yine ben seni görmeye muhtacım. Bu öyle bir şey ki, canan için, burada! DemiŐler. Lakin gözlerim ebediyyen ona karşı ağma, görmüyor, kulaklarım sadâsını işitmiyor.

Batma güneş, batma. Her ne kadar batıŐın dođuŐundan daha latifse de, bu akşam senin gözden nihan olduğunu istemiyorum. Üzerimde onun râyahasını ve kalbimde yeniden aŐkımyı yer yer

ateşlediği bugünün, ömrümün ufkunda nihayetlendiğini görmek istemiyorum. Ey benim sevdiğim ateşin (ateşli, canlı) güzel, aşkında senin gibi ateş!

Sen olmayınca ben geceler içinde kalırdım. İsterse mesut cennetler üzerinde doğan parlak güneş olsun. Ve isterse bana şu, yıldızın etrafında devr ettikleri bütün cihanın güneşlerini getirsinler...

Gurub cihetinden uçan bu kuş kafilesi nereye gidiyor? Bir vakitler böyle bir katile içinde, bende bilinmez meçhul ufuklara doğru kanadımı açmış gidiyordum. Benim yolumu kesen sendin.

Karşımda güneş içinde yaslanmış bir hayal, nazlı bir güneş gördüm. Elleri seninkiler gibi ateşin önünde, çehresi anasırdan münezzehdi. Gördüğüm rüyaya hala inanmıyorum. Zaman zaman, gözlerimi ovuşturuyorum. Ellerimle karşımdaki tasviri yokluyorum. Dudaklarımla, tenimle onun derce-i zuhurunu anlamaya çalışıyorum. Geceleri bazen gökte seyrettiğim kamer içinde, bu, evvelce aşık olduğunu bilmediğim nazlı, dilber hayali görüyorum. O vakit kamer karanlık, yıldızlar karanlık geliyor. Cihan gözlerimden düşmüş, ağlıyorum. Bu dünya bir gül de olsa onun rayihası senin.”

Sahra üzerinde yarı üryan bir kadın, gurup vakti bir taş üzerine oturmuş, bu sözleri bir kağıda yazıyordu. Biraz uzakta bir çadırdan ta uzaklara kadar imtidât eden guruptan yanmış ufuklarda hiçbir şey görünmüyordu. Bir müddet sükûn içinde olan etrafı dinledikten sonra devam etti.

“Bir vakitler bana sormuştun. Ben aşkı inkâr etmiştim.” Diye cevap vermiştim. Meğer, o vakit o güzel hayal bana güneş içinden yayını germiş, ok saplanınca başımı ona çevirmişim. Ey ateş, ellerim yanmayınca senin ne olduğunu anlayamadım.

Ey bu sahrada aşk vahasındaki billur şelâleler ortasında şeffaf sularla ihticab ederek raks eden güzel! Yine sana mahzun kavrulmuş kalbimle geldim. Suzân, Suzân! Diyorsun. Bu yanmış memlekette, bu yer yer alû olan perişan yerde hangi memleketi arıyorsun? Söyle bana, yer yer güle tahvil eden bu ateşin bir değmeye? Hangi memleketi arıyorsun? Ayağa kalkmıştı, kumlar üzerinde bir takım ayak izleri görünüyordu. Bu izleri eğilerek ayrı ayrı öptü:

“Gel” gel sevgilim. Güzelliğinle gıda verdiğin bu vücutta, senin daim gezerek tervic [Değerini arttırmak] ettiğin bir bahçe var. Burasıda tıpkı senin avuçların gibi gül ve amber kokar. Oraya gel.

Çünkü aşk.... Ahh bilmezsin, sen, yemin ederim ki aşkı bilmezsin. Eğer aşkın ne olduğunu bileydin, akşamları

böyle kapımın önünden geçmez, bi-pervâ ateşin türküleriyle yaramı tazelemezdin. Eğer aşkı bileydin, evvela hançerin elinden düşerdi.!”

Yine etrafını dinledi. Yere yatarak kulağını kuma koydu, bir ayak sesi geliyordu. Bu vakit buradan kim geçebilirdi? Bu mutlaka o idi. Heyecanından dizleri üzerinde kaldı... birkaç dakika sonra, at üzerinde, fevkalâde güzel çehreli, beşerî görünmeyen ve insana yalnız aşık gördüğü hissini veren latif tavırlı bir süvari geldi.

Genç kadın, atın dizginini tuttu. Onu indirdi. Sarıldılar.

–Bak Suzân, bak ben geldim! Güzel bir sadâ çölün yanık havasına yayıldı. Çadıra doğru sarılmış oldukları halde yürüyorlardı.

–Güya seni beş yüz senedir, görmedim. Hâlbuki ancak birkaç saat oldu. Kalbimde, gördüğüm halde tükenmeyen bir hasret var. Ne yapalım bana söyle: bunun ötesi var mı? İşte sana sarılmışım. Niçin bu hasret ateşi böyle artıyor, eksilmiyor?

Onu bir müddet durup seyrettikten sonra, gözlerini elleriyle kapadı:

–Bu kadar güzelliğe benim beşeriyetim tahammül edemiyor, söyle senin asıl ismin “aşk” değil mi?

sen hava, su, toprak ve ateşten hiçbirine mensup değilsin. Söyle, bu eller, bu vücut yaratılmışa

benzemiyor. Sende yaratılmışların acz ve füturunu görmüyorum. Haşa, sen mahlûk değilsin.

Sevgilim, bu ten zevâl olur mu? Benim teabbud (kulluk) ettiğim bu ilâhi vücud bir an gözden nihan olabilir mi? Ben henüz tekellüm-i aşk bilmiyordum. Kalbim darbeni bilmiyordu. Onu bürudetten (soğukluktan) uyuşmuş olduğu halde avuçlarında sen canlandırdın. Hem bak, bu sarılan kollarımı artık sende çözemezsin değil mi?

2

SÜHÂ'NIN DEFTERİ

[Sühâ: Bir yıldız ismi. Dübb-ü ekber (Büyük Ay) yıldız kümesinden gözü kuvvetli olan kimselerin görebileceği en küçük yıldız.hzl]

2 Mayıs (...) Lisesi

Ama hava ne kadar güzel canım hiç ders çalışmak istemiyor hele şükür riyaziye hiç sevmiyorum yarın da yine o hain riyaziye hocası gelecek gelecek hiç açmadan insana on numara koyar gibi sıfırı koyu veriyor.

İstanbul tek mil yeşillikler içinde mavi berrak semalara baktıkça içimden bir ses bana kendimin de ifade edemediğim fakat anladığım birçok sözleri söylüyor kalbim iyi teşvik ediyor.

Mektepte herkes şen, rüzgârları serin ve tatlı. Herkes her şeye gülüyor. Yalnız menhus riyaziye (Hesap ilmi. Matematik bilgisi.) hocasının yüzün gülmüyor. O da ne olur azıcık burnunu kırıp da herkes herkese uysa ya! Hani düşünüyorum bu adam acaba evlimi, eğer evli ise vay o kadının haline! Bu garip adama göre her hareket birtakım prensiplere tabiidir. Şayet, mesela zevcesini kanunen sevmesi falan lazım gelse, mutlaka bunun için birtakım kaideler vardır. Bu ameliye (iş) mesela günü öğlen saatinde den filan saatinden filan zamana kadar devam edecektir. sonra bu zaman zarfında alınması

18 Aşk Peygamberi

lazım gelen birtakım evza-ı mahsusa (hususî haller) vardır.. vb...

Nöbetçi muallimi gelirse, mumu hemen söndürüp yatmaktan, yorganı başıma çekmekten başka çare yok. Hâlbuki hiç de uykum yok. Zorla uyku uyunamaz ya! Hemen gelmiyor işte dolabın üstündeki mum gittikçe eriyor. Muttasil sallanarak yorun yorgun titriyor.

Bilmem ki ne dense bunlarda bir gariplik hissediyorum. O şen çocukluğa artık galiba veda ediyorum. İki sene sonra mektep bitecek. Bütün arkadaşlar hepimiz bir yere dağılıp gideceğiz. Fakat doğrusu şu koca Yavuz'a çok şaşıtm. Bugün edebiyat dersinde bir beytini okuduk

**“Şirler pençei kahrımdan olurken lerzan
Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek”**

Ben böyle zebun eden sevdadan pek bir şey alamıyorum. İnsan niçin sever sevgilisiyle kırlarda çayırlarda koşup gezmek, kuşlar, çiçekler içinde bayram yapmak için sever. Hele bir şu mektebi bitireyim, kanatlarım serbest havaya açılmış istediğim gibi uçacağım.

İKİ SENE SONRA

İmtihanlar başladı. Artık yüksek duvarlardan, bu matruş bahçeden kurtulacağım. Fakat acaba nereye ve kime gideceğim.

Bazen derslerden usandım zaman, bende herkesle beraber, kurtuluş gününün gelmesini bekliyorum. Fakat bir dakika geçmeden gözlerin bulutlanıyor.

Aydan aya, günden güne değiştiğimi, pek küçükken kalbimi saran hüznün tekrar bana yaklaştığını görüyorum. Benim gibi anasız, babasız bir çocuğa gülmek, ümit etmek yaraşır mı?

Dadımla, Zeliha' dan ara sıra mektup alıyorum. Yedi senedir görmediğim çiftliğe artık kavuşacağım.

Bu sene mektepte, eskisi gibi bizi sıklmıyorlar. Hafta aralarında istediğimiz gibi dansa, sinemaya gidiyoruz. bütün çocuklar hafta tatilleri dönüşlerinde, ceplerinde deste deste mektuplar geliyorlar, çok hayret ediyorum. ne kadar çok leylaları, ne kadar çok kalpleri var!

Hâlbuki bana bir mahzunluk geliyor. Bilhassa yalnız zamanlarımda bir yalnızlık hissediyorum. Bazen kahkaha ile, çocukların gürültüsü ile geçen gecelerde, ansızın gözlerinde birikmiş yaşlar buluyorum. Birdenbire bu yaşlar nereden hâsıl oluyor, bilmem. Kendi kendime belki fazla gülmüşümdür ondan diyorum. Taşkın kahkahalarla kalbimi hislerimi örtmek için, ben de onlarla beraber gülüyorum, söylüyorum.

20 Aşk Peygamberi

Zevk ve eğlence yerlerinde adeta sıkılıyorum. Orada vefasızlıktan sahtekârlıktan başka bir şey görmüyorum.

Dediğim gibi, bu sene her hususta serbestiz. Hatta hocalarla alay etmek hususunda bile. Pek işsiz kalıpta, içimiz sıkıldığı zaman, onlarla eğleniyoruz. Evvelce çit yapmaktan ödümüz koptuğu dershanede şimdi mütalaa zamanında bir ağızdan vals söylüyoruz.

15 Haziran

Şu Celâl, beni ne kadar teshir etti. bir senedir, düşüncellerim tamamıyla değişti. şimdi eskiden daha ziyade, kendimi ulviyete ve hüsne karşı meclûb buluyorum. Celâl'in daima şiire ve yüksek bir aşka mütemayil olan ruhu, beni de günden güne cezbediyor

18 Haziran

Dün akşam Celâl ile beraber parka, gezmeye çıkmıştık. Denize karşı bir kanepeye oturduk. İkimizde sakindik. Havada bizim gibi durgundu. Ben yalnız biraz evvel seyyar satıcıdan aldım taze leylakları kokluyordum. Etrafta, şehri gizlenip düşünceye dalmış gibi gösteren hafif bir sis tabakası vardı. İkimiz de konuşmuyorduk. Bir aralık karşımızdan boş duran iskemleye yine o güzel kız Arap lalasıyla geldi, oturdu. Birkaç gündür, her akşam tesadüf ettiğimiz güzel kızı seyrettikten büyük bir haz duyuyordum. Gözlerimi onun kısa eteklerinden, ateşin (ateşli, canlı) dudaklarından ayırmak istemiyordum. Ne olur, böyle güzel bir kızı sevsem! Diyordum.

Adeta, kendi kendime birçok hayaller kuruyordum. Bunlar pek saftı. Ona elimdeki çiçekleri götürüp veriyordum. O, utanarak kabul ediyor, bu ilk nazarlardan sonra başlayan muhabbet, artıyor. Hayalimi taa uzaklara kadar götürüyordum. Güya uzaklarda küçük bir yuvada onunla yalnız başımıza yaşıyor, dünyadan bihaber, birbirimizden başka bir şey şeyi görmüyorduk. Bu hayallere o kadar inanmıştım ki, birden düşünmeksizin karar verdim. Bu leylakları götürüp sahiden ona verecektim. Cüretle yerimden kalktım. Celâl'e de hiçbir şey söylemedim. Onlara doğru yaklaştım. Arap uşağa dedim ki:

-Affedersiniz, küçük hanıma leylak takdim edecektim, acaba kabul ederler mi?

Kekeliyordum. Gözlerimin, hala kendi hülyasına müstağrak (dalmış) ışık bekleyen nazarlارına baktım.

Güzel kız, birdenbire istiğrab etti (şaşırdı). Beni barid (soğuk) ve istihfâfkar (küçümseyen) bir bakışla bir bakışla süzdü. Şimdi, gülmemek için karşımda dudaklarını ısıırıyordu. Bir aralık kendini biraz topladı. Soğuk ve nezaket icabı tebessümle:

-Mersi! Dedi.

Fena halde bozulmuştum baştan aşağı soğuk sular boşalmış gibiydim. Buraya geldiğime pişmandım. Fakat çiçekleri uzatmaya mecbur oldum. Celâl'in dönerken ayağımı bir taşa çarptım, az kaldı, düşecektim.

Bu akşam parka gitmedim.

22 Aşk Peygamberi

Bu akşam parka gitmedim, bir daha gitmeyeceğim. Fakat Celâl bu akşam gitti. Orada kanepenin üzerinde henüz süpürülmemiş solgun leylak salkımları gördüğünü söyledi.

Şimdi bahçenin çocuklardan uzak تنها bir köşesindeyim. Piyanoda Chopin'in bir valsini çalıyorlar. Bilmem ki niçin, bu sesler kalbimi yakıyor?

Topraklara kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. ay ay bembeyaz. Yüzünde, bir zerre renk yok. her şeyden kalbim kırıldı. Gözlerimdeki yaşlardan başka, elimde sermaye kalmadı.

12 Temmuz

Zeliha ve dadım geldiler. Mahsus, sürpriz olsun diye bana haber vermemişler. ben görmeyeli Zeliha epey büyümüş. Masum çehresi biraz solmuş. Boyu iyiden iyiye uzanmış. Göğsü canlanmaya vücudu adeta bir genç kadın vücudu halini almaya başlamış.

Fakat eskiden omuzlarından aşağı sarkan kumral iki örgüyü kesmişler. Görünce üzüldüm. Yazık değil mi, kadınlığın sihirli letafetini taşıyan uzun ipek saçlara, günah değil mi? bana 12 ay ayrılığın verdiği taşkın bir muhabbetle sarıldı. Dudaklarımın altında titreyen temiz gözlerini kalbim çarparak öptü. Dadımın saçlarını adeta bembeyaz olmuş, çehresi çizgiler içinde kalmış. Beni çocuk gibi kucakladı. Çocuklar bahçenin ortasında etrafımıza toplanmış bize bakıyorlardı. Benimde candan bir kimsem, kardeşim var diye iftihar ediyordum.

Zeliha, çiftliğe gitti. ben de artık bir hafta sonra gideceğim. orada eskisi gibi akşam safalarının, güllerin arasında yaz böceklerinin ninnisini dinleyerek uyuyacağım.

13 Temmuz

Gece yarısını geçmişti. biz hala Celâl ile deniz kenarında dolaşıyorduk. Orada balıkçı kulübelerinin önünde on yaşlarında küçük kavruk bir kız çocuğuna rast geldik. Yerdeki hasır parçasının üzerine oturmuştu. Kumsala çekilmiş eski bir balıkçı kayığı denizin hafif ceryanıyla belirsizce sallanıyordu.

Kim bilir, bu çocuk bu vakite kadar uyanıktı? Yaklaştığımız zaman, bir gözünün ama (kör) olduğunu gördüm, içim acıdı. Merhametle dönüp baktım. fakat henüz iki adım geçmiştik. onu ayakta yanımda gördüm. Birden muzaffer bir sesle haykırdı:

-Ohhh....Çamurlu elleri cekete sürmek ne güzel oluyor!

Bir de bakayım ki üstüm çamur içinde kalmış.

Aman yarabbi, ben ona merhamet etmiştim ve onu merhamete layık zannetmiştim. Anlıyorum ki, tabiat; herkese layık olduğu imtiyazı veriyor. Buna itiraz hiçbir suretle hakkımız yok.

Fakat, acaba ben niçin herkesten böyle ihanet gülüyorum?

Celâl, bana birkaç ay evvel, ismini hatırlayamadığım bir kitap vermişti. Orada şu sözler yazılıydı.

24 Aşk Peygamberi

“Sen eğer herkesten vefasızlık görüyorsan, bunda mutlaka biraz da kendi hissesini aramalısın” belki de bu sözü doğrudur.

Ahh, şu Celâl ondan gördüğüm ulviyete aşıkım. Ondan nasıl ayrılacağım, bilemem. Bunu düşündükçe ruhumdan vücudumdan muharrem bir parça koparılacakmış gibi yüreğim yanıyor.

14 Temmuz

Şu çocukluk, ne garip! Gerçi, bizim müdürün sözüne bakılırsa, bizim ağızımız süt kokuyormuş ama, bana kalırsa biz artık çocuk değiliz. Bundan üç dört sene evvelki halimi düşünüyorum da, ne idi o günler? Önümde menşur, bir tarafında fizik kitabı, bir hararet tahlili ziyâ tecrübelerine kalkar (ısı ve ışık deneylerine kalkar) , kitabın söylediklerine inanmazdım. Hele, o kendimden büyük hevesler. fizik âlimimi olmazdım, dünyanın en büyük kâşifi mi, neler, neler..

Bugün bir âlimin, bir kâşifin yahut bir dehânın tama' (tamah) edeceğim bir şeyi bulunmadığına kâinim. Onunda kendine mahsus namı kadar büyük dertleri var. Bu âlemde neye ibadet etsem (kulluk etsem) bir gün onun yıkılıp gittiğini görüyorum. En müstesna ama mabutların, bir gün toprak olup hakaretle çürüdüklerini, görüyorum. Nice can yakan güzellerin gözlerine kurtlar üşüşüyor. Bir tufan oluyor, işte koca şehirler mukaddesatı ile beraber harap olup gidiyor. İşte, Pompei... Daha onun gibi nice emeklerle asırlarca,

